

og alle slige Landbygninger. Det, der er undtaget fra Økonomibygninger, er f. Eks. rene Udhuse, og hvorfor? Fordi der ogsaa findes Udhuse i Købstæderne, og disse skulle jo heller ikke falde ind under Løven, men komme ind under Bestemmelserne om 1-Etages Huse i det hele taget. Selvfølgelig kan man saa konstruere pikante Eks-empler paa Huse, der halvvejs ere f. Eks. Smedeværksteder og halvvejs Beboelseshuse, kan konstruere Huse, der paa den ene Side er 1. Etages og paa den anden Side 2-Etages, og man kan maaske ogsaa konstruere mange andre Bygninger. Det vil imidlertid være uundgaeligt ikke at give de Bestemmelser, der findes i Løven, en nærmere Fortolkning i deres praktiske Anvendelse. Man kan skrive Love, hvorledes man vil, man vil dog ikke kunne undgaa Fortolkning. Men jeg tror, at de Udtryk, der ere anvendte her i Løven, ville i Praksis vise sig meget anvendelige. Det samme ærede Medlem var jo ogsaa misfornøjet med det Udtryk, der findes i den omtalte Paragraf, „Vind- og Vandmølleri, drevet som selvstændig Næringsvirksomhed“. Det ærede Medlem forstod ikke, hvad der menes med „selvstændig Næringsvirksomhed“. Der menes selvfølgelig kun det samme, som mentes ved Udtrykket „bunden Næring“, som fandtes i Folketingets Forslag i Fjor. Det er kun en Rettelse, man har foretaget i Landstinget, en Rettelse, der ganske sikkert er korrekt, fordi Udtrykket: bunden Næring ikke er saa bestemt begrænset som Begrebet „selvstændig Næringsvirksomhed“. Det er Meningens hermed selvfølgelig, at undtage saadanne mindre Vand- og Vindmøller, som kunne betragtes som et Appendiks til selve Landbruget, og med Hensyn til hvilket det dog vilde være urimeligt at forlange af vedkommende Ejere, at de skulle forsikre de der benyttede Arbejdere. Men hvor der virkelig drives en Næringsvirksomhed ved en Mølle, vil den ogsaa falde ind under Lovens Bestemmelser.

Lige over for de forskellige Anker, der ere rettede mod de Sætsler for Erstatning, der ere fastsatte i § 5, skal jeg ikke udtale mig nærmere. Det er ganske de samme Bestemmelser, som fandtes i Lovforslaget i Fjor og vare Genstand for indgaaende Drøftelse, og som bleve godkendte af dette høje Ting, saa jeg mener ikke, at der er Grund til at komme ind paa Spørgsmaalet, om man overhovedet her er gaaet ud fra det rigtige Princip eller ej. Jeg tror ogsaa her, at naar man fastholder Synspunktet om Arbejdsgiverens Ansvarlighed,

vil det være forstaaeligt, at man har lagt til Grund den Løn, der er ydet vedkommende Arbejder. I Forhold til den skal ogsaa Arbejdsgiveren i paakommende Tilfælde være forpligtet til at yde ham Erstatning. Skulde Arbejdsgiveren underkaste sig en nærmere Drøftelse af, hvorvidt en enkelt Arbejder, der er kommen til Skade, er saaledes stillet, at han trænger til større eller mindre Understøttelse, og vilde man lade Arbejdsgiverens Ansvar rette sig derefter, tror jeg rigtignok, at man vilde gøre stor Uret mod Arbejdsgiveren. Det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (J. Jensen) ønskede at faa oplyst, hvorledes Sammenhængen er med Hensyn til Bestemmelsen i § 5, Nr. 2 i Slutningen om det Fradrag, der gøres i Dagpengene i Tilfælde af blivende Invaliditet. Han forstod ikke ret denne Bestemmelse. Jeg skal da mindé om, at ved blivende Invaliditet gives der en dobbelt Erstatning, dels i Form af en fast Pengesum, dels i Form af Dagpenge for indtil 13 Uger. Nu er der den Regel baade i dette Forslag og i Folketingets Forslag i Fjor, at hvor en Sygebehandling efter Ulykkestilfælde, fortsættes ud over 26 Uger, altsaa 13 + 13 Uger, skal Arbejdsgiveren fremdeles svare Dagpenge, men her i dette Tilfælde foreskriver Forslaget fra i Fjor, at ved den endelige Opgørelse, for saa vidt Invaliditeten var bleven erkendt for blivende, skulde det Beløb, som Arbejdsgiveren havde maattet udrede i Dagpenge ud over de 13 Uger, fradrages i den endelige Opgørelse. Det er denne Regel, man har fundet ubillig i Landstinget og har forandret derhen, at Udbetalingen af Dagpenge ud over de 13 Uger ikke vil blive fradragen i den endelige Opgørelse. Det er altsaa en yderligere Favør, man her har givet Arbejderne. Jeg skal henvise til den udtrykkelige Oplysning, der i saa Henseende indeholdes i Landstingsudvalgets Betænkning fra i Fjor. Forslagets § 10 er indsat af Landstinget efter mit Initiativ. Det er den Bestemmelse, som angaar den tilskadekomnes Forpligtelse til at underkaste sig Lægebehandling, en Bestemmelse, som jo blev kritiseret særlig i Dag af det ærede Medlem for Maribo Amts 3dje Valgkreds (Rørdam) ligesom det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds ogsaa forleden Dag underkastede Bestemmelsen en Kritik. Jeg tror ikke, at det sidstnævnte ærede Medlem ret har forstaaet Bestemmelsen, naar han refererede et Tilfælde, som jeg tror, han selv havde været underkastet, hvor han netop ved ikke at opfylde Lægens Forskrift havde befordret sin Hel-